

Chắc có sự thật mà tôi gọi là phóng con người, gọi là phóng văn học và đời sống

Tác Giả: Trán Mánh Háo

Thứ Hai, 09 Tháng 8 Năm 2010 11:11

“Sự thật là tiêu chuẩn của chân lý” (K.. Marx)

(Tham luận của Trán Mánh Háo trong Đái hái Nhà văn Viát Nam lán thá XIII, số n theo thá “mái vát tham luận” của nhà thơ Hữu Thánh, Chủ tịch Hội Nhà văn Viát Nam, nhà thơ Trán Đăng Khoa đọc giùm – cảm ơn!)

Kính thưa quý đồng nghiệp cộng bút,

Thưa quý vị quan khách và quý vị lãnh đạo,

Thối tháng, con người sẽ món gì nhát? Sự ma quái? Không! Sự vá? Không! Sự công an? Không! Sự kém cỏi quyán? Không! Sự chết? Không!

Theo chúng tôi, con người trên mặt đất này sẽ nhát sự thật! Vì vậy, người người Viát Nam từng nói: “Thuác đồng dã tát, sự thật mất lòng”. Người Trung Hoa từng tháng cá đã nói: “Trung ngôn ngôn chí”. Người Ba Tư cá khuyên: “Nếu nói ra sự thật, anh sẽ chết”. Người Ai Cập xưa cánh cáo: “Khi sự thật bị quên quá lâu, mặt hôm nó thác dáy thành ngày tán thá”. Người người Tây Táng tán Phật giáo khuyên: “Mày chá đác phép nói ra sự thật, nếu mày làm vua”. Thá dân Úc bảo: “Ai nhìn tháng vào sự thật sẽ bị mù mắt”. Lịch sử nhân loại đã ghi nhán hàng triáu con người từng dám cá gan nói lên sự thật mà bị mất mạng, bị tù tái hay bị quán thúc tái gia.

Đã có bao nhiêu lý thuyết chính trị thá bị gọi là phóng con người, bao nhiêu cuộc lát đá, cuộc cách mạng tuyên thá gọi là phóng con người, giúp con người hoàn toàn tá do, sau khi đã giát hàng triáu triáu sinh mạng. Rút cuộc, con người hình nhá vẫn cháa đác hoàn toàn gọi là phóng, cháa hoàn toàn đác tá do, con người vẫn còn sợ hãi vì bị sự dái trá tháng trá? Mát sự đát nác, mặt sự dân tác trên hành tinh vẫn còn bị nhát trong nhà ngục có tên là dái trá. Cần phải làm mặt cuộc cách mạng của sự thật mà tôi mong gọi là thoát cho nhân dân khỏi ngục tù kia.

Chìa khóa cuối cùng giúp con người đác gọi là phóng, đác hoàn toàn tá do, chính là sự thật, mặt sự thật không còn bị giáu nhá loài mèo giáu của quý. Karl Marx đã tôn vinh sự thật lên tát

Chẳng có sự thật mà gì phóng con người, gì phóng văn học và đời sống

Tác Giả: Trần Mạnh Hào

Thứ Hai, 09 Tháng 8 Năm 2010 11:11

cùng cả nhân tộc luồn và phồng pháp luật: “Sự thật là tiêu chuẩn của chân lý”: không có sự thật đi kèm, mà kết luận, mà lý thuyết, mà khái niệm, mà hình thức, mà cụ thể cách mạng đầu tiên là ngôn lý, ngôn từ, là lời báo. Công tác thơ ng Ba Lan Lech Kaczyński (1949-2010) người và bạn tôi trong vụ rơi máy bay trên đường bay đến rừng Katyn tham dự lễ kỷ niệm 22.440 người con cháu của dân tộc Ba Lan bị Hồng quân Liên Xô chôn sống họ để chiếm tranh thủ giành hai; trong bài di văn viết nên mà ông không còn cơ hội để đọc, có đoạn viết như sau: “Sự thật, kẻ của sự thật đau đớn nhất luôn luôn giành phóng cho con người. Sự thật gần kết. Sự thật mang lại sự công bằng. Sự thật chờ ra con đường hòa hợp.”

Lấy ý tưởng từ câu cách ngôn kinh điển của K. Marx và lời nhắn nhủ thiêng liêng thơ ng thi sĩ lao của ngài Công tác thơ ng Ba Lan trên, chúng tôi viết bản tham luận theo yêu cầu của Hội Nhà văn Việt Nam này.

Dostoyevsky, nhà văn vĩ đại nhất của chủ nghĩa hiên thực Nga và thơ gi, từng tuyên ngôn rất hoa m, rằng: “Cái đẹp sẽ cứu chuộc thơ gi”. Chúng tôi thêm: “Sự thật sẽ cứu chuộc thơ gi”. Sự thật sẽ cứu chuộc nền văn học của chúng ta, cứu chuộc Tộc qu của ta, nếu chúng ta cố gắng một lần cùng nhau: “Gọi sự vật bằng tên của nó” theo cách ngôn của phồng Tây.

Nếu Đảng Cộng sản và nhà nước Việt Nam thật một lần hợp tác với đời sống, với dân tộc Việt Nam mà Hội NGHỊ DIỄN HỌNG CHỌNG GIỚI NÓI DÌ để tìm ra con đường cứu nguy dân tộc đang trên đà suy vong, thì công này của quý vị rất lớn. Ông cha chúng ta đã đánh thơ ng giết Hán, Địch, Tống, Nguyên, Minh, Thanh... để báo thù đời sống. Tất cả các thơ gi trên công lý cũng không ghê gớm bằng thơ gi nói dối đang tàn phá Tộc qu của ta, gieo ngòi ta. Lần này, nếu nhân dân ta không vùng lên đáng tan BẠN GIỚI CÓ TÊN LÀ DÌ TRÁ, chắc chắn đời sống của sẽ bị kẻ thù phồng Bức nuốt chửng, như mấy nghìn năm trước chúng đã nuốt chửng toàn bộ các dân tộc Bách Việt từng đứng nhai lâu dài phía nam sông Dương Tử.

Chúng tôi viết bản tham luận này cũng để nhắc nhở công chúng họ thơ o “Văn học nghệ thuật phản ánh hiên thực đời sống hôm nay” do Ban Tuyên giáo Trung ương và tổ chức tại Đà Lạt trong hai ngày 12-13/7/2010 với hơn hai trăm văn nghệ sĩ và các nhà lý luận phê bình hàng đầu Việt Nam tham dự. Cụ thể họ thơ o dũng cảm kêu gọi văn nghệ sĩ trên mây trời giết, quay về với hiên tình đời sống, do GS.TS. Phùng Hữu Phú (Ủy viên Trung ương Đảng, phó trưởng ban

thông tin từ Ban Tuyên giáo Trung ương, chủ tịch Hội đồng Lý luận Phê bình Trung ương), chủ đề. Theo Điều lệ di sản văn hóa Việt Nam trang 803, từ “hiện tượng” có nghĩa như sau: “Cái có thật, tồn tại trong thực tế” (Ban Giáo dục & Đào tạo–Trung tâm Ngôn ngữ và Văn hóa Việt Nam-NXB Văn hóa Thông tin xuất bản 1998). Như vậy, khái niệm “hiện tượng” chính là sự thật đã và đang xảy ra trong thực tế trên đời sống ta. Cuộc hội thảo của Ban Tuyên giáo Trung ương vừa qua có thể được gọi bằng một cách khác: “Văn học nghệ thuật phản ánh sự thật của đời sống hôm nay”. Muốn phản ánh được sự thật của đời sống hôm nay, việc trước tiên của chúng ta là phải nhìn ra sự thật, gọi đúng tên sự vật, không phải sự thật tô hồng hay sự thật bôi đen, mà sự thật đúng như nó đang tồn tại khách quan quanh ta.

Lâu nay, vẫn nghe dân gian xì xào nhau về một số nhà văn: “Các nhà văn thù địch (xin lỗi, tiên sư nó) nói cái gì hình như cũng đúng sự thật, Ban Tuyên giáo Trung ương (xin lỗi) nói cái gì hình như cũng sai...” thì quả là chớ a chớ c; bằng chứng là trong hoàn cảnh đời sống mà sự thật tồn tại biệt lập hôm nay, thì việc Ban Tuyên giáo Trung ương kêu gọi nhà văn chúng ta hãy mở mắt, mở bả giác nam kha vô tích sự quá dài đời nhìn vào sự thật, nói lên sự thật đời sống, là một việc làm quá đúng.

Tất nhiên, sự thật mà Ban Tuyên giáo Trung ương kêu gọi nhà văn nhìn nhận được nhìn bằng mắt thông thường, chứ không phải sự thật bất mạt bất dề, hay sự thật được nhìn bằng mắt khác, nhìn bằng những kính râm, kính lặn, kính lờm, hay chiếc kính ngụy trang yêu, chiếc bóng... Thêm ý của Ban Tuyên giáo Trung ương hình như muốn chúng ta tìm lại phong trào “Nói thật, nói thật” thời kỳ Đổi mới năm 1986 -1987 do Tổng Bí thư Nguyễn Văn Linh phát động?

Tổng Bí thư Nguyễn Văn Linh, trong cuộc gặp mặt văn nghệ sĩ năm 1987, đã làm gương nói thật nói thật, khi ông đặt vấn đề rất rõ ràng cho văn học nghệ thuật là nhà nghệ sĩ phải có tư duy sáng tạo; ông nói: “Coi trời như thế nào, coi trời nói đây trước hết là Đảng phải coi trời cho các đảng chí... Tôi cho rằng khi những sợi dây ràng buộc được cắt đứt, sẽ làm cho văn học nghệ thuật như con chim tung cánh bay lên trời xanh...”.

Rõ ràng, qua lời Tổng Bí thư Nguyễn Văn Linh, Đảng đã thả lỏng những trói buộc văn nghệ sĩ và trí thức rất nhiều năm. Lần này, Ban Tuyên giáo Trung ương, thông qua cuộc hội thảo của nhà nước “Văn học nghệ thuật hướng vào sự thật của đời sống” đã khuyến khích không hề ngần ngại là chúng tôi nói lên sự thật, toàn là những sự thật chính trị, sự thật mà chính quyền cộng tình gia đình vì món lợi của quyền lực, vì sự nghiệp bình thường lợi ích, chính trị chân lý: “Nói ra sự thật lúc này không có lợi”. Chớ là vì cái lợi, vì miếng ăn mà chúng ta đành phải nói dối hết đời ông đờn đờn cha, hết đời con đời cháu hay sao? Vậy chúng ta nào nhà nước Việt Nam mới cho những dân chúng tôi công khai nói ra sự thật đây? Chúng tôi đành lấy lý do của K. Marx làm bùa hộ mệnh: “Sự thật là tiêu chuẩn của chân lý” để mặt mũi cùng nói ra sự thật của đời

những chúng ta, đâu có bị bắt làm phiên, thậm chí bị tù đày cũng vậy. Một kẻ nói dối, một dân tộc nói dối “lãng giã thành chân”, là một kẻ, một dân tộc không có tội do, không có đức lập, không có dân chủ, không có chân lý và lý pháp... Khi một kẻ, một dân tộc phải núp vào sự dối trá để tồn tại, kẻ đó, dân tộc đó là một kẻ yếu, một dân tộc yếu đang trên đường suy vong. Chị có kẻ mạnh, kẻ tin, kẻ có liêm sỉ, có đạo đức mà không sợ sự thật, dù là sự thật đau đớn nhất, khi cần phải nói mà thôi.

Độc giả tôi nhớ cái tình lòng, chúng tôi xin kể ra Sự Thật Đời T N C qua mắt mình, cái mà nhân văn học của chúng ta lâu nay lãng tránh, làm ngơ, mà cái “quốc gia hèn vọng”, “thật phụ” thay vì “hữu trách” thì hữu như cánh “thật phụ” nhà văn thực địa “tức trách”... Chúng tôi mong 700 tờ báo của pháp, tức báo của Đông và nhà nước, hãy học hỏi ra những sự thật mà chúng tôi ghi tên trong bài tham luận này đúng hay sai. Còn nếu quý vị dùng công an hay nhà tù để đối thoại với chúng tôi thì quý vị đã mất nhiên thể như những chúng tôi nói đúng; chỉ vì điều lý mà quý vị phải phải dùng hồ sách là làm phiên chúng tôi, để đưa chúng tôi thì quý vị đã không chính danh quân đội, dùng nhân chính trị bá đạo để ngạo với người dân, khi người dân dám nói lên sự thật để hi vọng trên đời sống đau thương và cam chịu này le lói một nhân chính trị vô tình để, đưa vào sự thật, lãng trí và pháp. Trong hàng trăm sự thật nhân tính của đời sống, chúng tôi chỉ xin kể ra ba sự thật mà thôi.

SỰ THẬT MẸT

Chị bao giờ phải phải dân tộc ta, đời sống ta có nguy cơ tiêu vong như hôm nay: những nhà đang bị giới chức ngoại bang xâm lấn bằng cuộc chiến tranh ngút ngàn, chiến tranh ô nhiễm thậm chí và tình hoa, tình quả anh anh chú chú, bằng cách chiến đấu hai quân để chiến thắng Hoàng Sa và Trường Sa, lấn chiếm dần dần biên giới đất liền và hải đảo, khiến người người bị biến vô cùng tồn tại của ta rồi sự mất mát, dân tộc ta không còn đường ra đời sống, coi như tiêu. Ngoại bang dùng chiêu bài “ý thức hệ” và “16 chữ vàng” làm dây trói vô hình, trói buộc Đông cộng quyên và nhà nước Việt Nam phải nhân nhượng kẻ xâm lược hết đi đâu này đến đi đâu khác. Trên đất liền, ngoại bang dùng con bài khai thác bauxite, mua đất thuê hơn 100 năm của 18 tỉnh lân cận để trồng rừng, thực chất là công cuộc chiến đấu di dân theo kiểu vớt dreg loang, theo kiểu “nô hóa trong lòng đất”. Đến nay, khi giới chức Hoàng Sa rồi đất tên quân huyện cho quân để ở này, sinh viên thanh niên bị tình cảnh giới bị bắt nhà nước Việt Nam bắt. Vậy, nhà nước chúng ta hiện nay đứng về phía ngoại bang xâm lược hay đứng về phía nhân dân ta? Cũng chị bao giờ như hôm nay, thiên nhiên và môi trường sống trên nước ta bị phá hoại khủng khiếp như thế: rừng bị triệt phá gần hết, sông ngòi đang ruồng cún kẻ t ngu nhân, ít ít kinh hoàng, khí trời bị ô nhiễm thì mức cuộc cùng, nước mà xâm hại phá hủy các động vật. Chị còn một trận mà là Hà Nội, Sài Gòn biến thành sông do quy hoạch xây dựng phần khoa học. Hết lúa, củ khoai, rau, tôm cá, thực gia súc, gia cầm cũng đang bị các chất hóa học để hại hại trong thức ăn, các chất tăng trưởng, chất bảo quản để hại ám sát, khiến sinh tồn của giới người có bị biến đổi...

Đo đời xã hội tha hóa thì mới cùng, con người họ như không còn biết tình liêm sỉ và lòng phẫn... Mẹ ông Chị thật như Nguyễn Trừng Tô và rất nhiều quan chức cao cấp trong tỉnh Hà Giang chị gái và thành niên do ông hiểu từ từ ng trung học Sĩ m Đ c X ng bắt các cháu n sinh là học sinh trong từ từ ng làm điếm, nh m c ng n p cho các quan đ u t nh. Nghe nói ông Nguyễn Trừng Tô, ông Sĩ m Đ c X ng t ng là nh ng ng i nh u nă m li n đ c b ng khen vì thành tích học tập và làm theo đ o đ c H Chí Minh. Mẹ t sinh viên Nguyễn Đ c Nghĩa t ng là đoàn viên thanh niên c ng s n u tú, đã ra tay giết và c p c a chính ng i yêu cũ c a mình m t cách man r , không ph i là cá bi t trong m t xã h i con gi t cha, v gi t ch ng, anh em gi t nhau đ c đ a tin đ y tràn trên các trang báo l ph i. L i s ng vô đ o đ c, hành vi vô luân, con ng i ng x v i con ng i man r h n dă thú đang là v n n qu c gia, có th đ a m t dân t c v n có văn hóa, văn hi n b n nghìn năm t i ch di t vong... Không nhìn ra nh ng nguy c ch t ng i này, li u 100 năm nă a T qu c Vi t Nam chúng ta còn t n t i không? Dòng gi ng con L c cháu H ng còn t n t i không?

N n giáo đ c Vi t Nam hôm nay là m t n n giáo đ c thi u trung th c, đúng nh ý ki n c a ông Phó Th t ng Nguyễn Thi n Nhân đã công nh n. Đ o đ c trong giáo đ c Vi t Nam hôm nay đ ng nghĩa v i d i trá: thầy d i trá thầy, trò d i trá trò, qu n lý giáo đ c báo cáo láo c t l y thành tích, n n mua bán b ng, bán đ thi, mua quan bán t c đang là đ i h a c a n n giáo đ c. H u h t sách giáo trình, sách giáo khoa... là sách đ o văn. Cán b có ch c có quy n đưa nhau làm th c sĩ, ti n sĩ... l y b ng th t nh ng h c gi . N n dùng ti n mua b ng c p, mua h c hàm h c v đang di n ra công khai trong cái ch tr i giáo đ c Vi t Nam. Vi c Hà N i v a qua đ a ch tiêu “xóa mù ti n sĩ” cho cán b công nhân viên nhà n c đã nói lên h c v ti n sĩ ch ng còn giá tr gì c . Có l trong vài năm t i, sau vi c B Giáo đ c ra ch tiêu đào t o thêm 23.000 ti n sĩ, s đ n t i chi n đ ch xóa mù ti n sĩ trên ph m vi toàn dân. Nh u ông cán b c p cao có h c v ti n sĩ nh ng ch a có b ng t t nghi p đ i h c, th m chí có v ch a có b ng t t nghi p c p 2 v n l y đ c h c v ti n sĩ. Vi c chính tr hóa môn văn, môn l ch s , môn tri t h c, chính tr hóa n n giáo đ c... đã t o c s cho s d i trá làm bá ch đ t n c. Giáo đ c nh th sao có th đào t o ra nh ng công dân chân chính? Đây là đ u hi u suy vong l n nh t c a dân t c do n n giáo đ c thi u tính nhân văn, thi u tính chân th t gây ra. Nh ng qu bom B52 tinh th n là n n giáo đ c đi ch ch h ng chân thi n m đang r i th m lên tinh th n dân t c, thì ai là ng i ph i ch u trách nhi m tr c l ch s đây?

Than ôi, sau nh ng qu bom tinh th n có tên là giáo đ c mà ch đ t ném vào mình, ch c n ngo i bang ném b i thêm m y qu bom th t vào hai đ p th y đi n S n La và Hòa Bình là đ ng b ng B c B và c Hà N i s bi n m t, dân t c s bi n m t... Hai đ p th y đi n kh ng l trên nghe đâu l i n m trên v t n t đ ng đ t... m i h i hùng làm sao? Đ u ngu n sông H ng, đ u ngu n sông Mê Kông, Trung Qu c đã và đang xây hàng trăm đ p th y đi n, khi n hai con sông chính c a đ t n c khô c n d n, không còn đ ngu n n c t i cho hai đ ng b ng chính nuôi s ng dân t c. Cách Móng Cái 60 km, t i Phòng Thành, Trung Qu c đang xây nhà máy đi n h t nhân r t l n; n u có s c ki u Chernobyl vào mùa gió b c, Hà N i và dân đ ng b ng B c B có th s ch t h t vì nhi m phóng x h t nhân...

SỰ THẬT HAI

Chị ạ bao giờ hôm nay, trên đời sống ta, giờ có ai xâm có tên là tham nhũng là hoành hành ngang nhiên, kinh hãi như dõng dạc như thế. Dân có tham nhũng không? Không! Thế thì ai là giờ có ai xâm, là giờ có ai tham nhũng? Thế ạ, chính quyền! Chị không có chức có quyền mà tham nhũng được mà thôi. Với tham nhũng mà như thế này mới đòn hiểm ác đánh mất cú chí tay vào đời sống là tập đoàn Vinashin – một nhóm mớ thép của chính phủ – đã cướp đi của nhân dân số tiền khổng lồ là 80.000 tỷ đồng. Còn thế làm tròn dân số nước ta là 90 triệu người (thực ra dân số Việt Nam mà chỉ trên 85 triệu dân), vậy chỉ một người dân và cả bộ tập đoàn quốc doanh Vinashin cướp đi gần 9.000.000 đồng. Chín triệu đồng với người nông dân là một nguồn và nên: một gia đình nông dân có bốn nhân khẩu chỉ có hai hecta, đã và bộ Vinashin cướp đi gần 36.000.000 đồng. Đã có bao nhiêu tập đoàn Vinashin cướp hết tiền của nhân dân trong quá khứ, trong hiện tại chỉ cả bộ phát hiện? Nhưng nhóm mớ thép của chính phủ như các tập đoàn kinh tế: tập đoàn Than, tập đoàn Điện, tập đoàn Khoáng sản... đã và đang mất chí tay vào hũ gạo dân nghèo Việt Nam. Theo kinh tế nhà nước, năm 2008, các tập đoàn kinh tế – nhóm mớ thép – đã làm thất thoát 10 tỷ đô la. Năm 2009, sự thất thoát (đổ tiền cho lỗ vốn) cũng không như năm 2010 tỷ đô la năm trước. Các tập đoàn kinh tế quốc doanh, các công ty quốc doanh đang là đũa hũa cho quốc gia; chúng ta thành phần kinh tế riêng có một mô hình xã hội chỉ nghĩa này đã hoàn toàn thất bại. Với quốc gia tham nhũng, bà Phạm Chi Lan, chuyên viên kinh tế cao cấp của chính phủ đã phải cay đắng thốt ra như “bên nhóm mớ thép – chúng nó ăn hết tiền của dân rồi” như sau: “Một khi vốn còn các ông lỗ nên cho vốn người mất nguồn lỗ của đời sống và thâm tóm hết quy định thì chính sách có lợi cho mình, thì làm sao chúng nó đời sống kinh tế tăng được” (Tuần Việt Nam 22/07/2010).

Tôi sao nhà nước ta hiện nay vốn có hai chính quyền công khai, chúng chéo nhau, giẫm đạp lên nhau: một chính quyền theo hợp đồng và một chính quyền theo hợp nhà nước với hàng vốn ban thanh tra, hàng vốn chỉ bộ bốn năm sáu tỷ, với hũ gạo mất mấy triệu đồng viên công nhân mới đã hết tập thể để cho các Bác Hồ, mà giờ có ai tham nhũng là ngang nhiên hoành hành trong tay vì mô hình vĩ mô như vậy? Quan tham nhìn tay xã tắc lên không thấy lao đời sống chân tay, không thấy lao đời sống trí óc, chỉ số đời sống một thế lao đời sống có tên là LAO ĐỘNG LÃNH ĐO mà ai ai cũng giàu có hơn dân thế hàng trăm, hàng nghìn, hàng triệu, hàng tỷ là sao? Chúng quy luật, có phải là do thế chế sai, mô hình chính trị sai: VÀ A ĐÁ BÓNG VÀ A THỎI CÒI, VÀ A ĐI THI, CHẾ M GIỚI VÀ A PHÁT GIỚI VÀ A ĐO C LÃNH GIỚI. NHÀ NƯỚC – ĐO NG M T MÌNH M T CHẾ: VÀ A THAM NHƯNG VÀ A CHẾ NG THAM NHƯNG? Xin hỏi: tay phải tham nhũng, liêu tay trái có dám cầm dao chặt đời sống tay phải hay không?

Linh hồn triết học duy vật biện chứng Marxism nhóm câu kinh mà đời sống viên công nhân nào cũng phải thuộc lòng: “Một sự vật đời sống có thành phần các mặt đối lập thống nhất”. Chế độ chính trị của nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam không nằm trong quy luật và đời sống này của Marx, vì nó triết học tiêu diệt lập chính trị!

Nhìn chính trực để sống, để quyên cứu nhân loại ta hôm nay đang chống lại bị nhân chủng pháp Marxism. Trong phép biện chứng do Hegel sáng tạo, Marx tiếp thu, có ba nhóm như sau: xuất phát, phân tích và tổng hợp. Phân tích hay đối lập chính là linh hồn của biện chứng pháp Marxism. Chị biết đối lập, tri thức để làm phân tích, để đối lập chính trực, nhìn chính trực của nhân loại ta ngày nay đang chống lại chính cái lý thuyết chủ nghĩa cộng sản mà nó thực sự nguy hiểm đi theo, thành ra mặt nhìn chính trực thoái biến, rồi gì sống với các nhìn chính trực thực sự quý giá thời Trung cổ bên châu Âu.

Hãy xem khu vực hiện thực duy tâm, hoàn toàn chống lại thuyết Marxism của Đảng cộng sản quyên: “Đảng Cộng sản Việt Nam quang vinh MUÔN NĂM”. Marx từng gọi thích tại sao loài người thực sự khổ: vì loài người còn phân chia giai cấp. Mục đích của Marx là làm cho nhân loại tiến đến để sống, tức tiến đến thiên đường cộng sản. Mục đích thực sự gọi là cộng sản, phải xóa bỏ các giai cấp: xóa bỏ giai cấp tư sản, xóa bỏ giai cấp vô sản, xóa bỏ nhà nước, xóa bỏ công an, quân đội, tất nhiên phải xóa bỏ cả Đảng Cộng sản, vì Đảng Cộng sản là đảng của giai cấp vô sản. Mà khi xóa bỏ giai cấp, thì đảng của giai cấp cũng không còn. Hô “Đảng Cộng sản Việt Nam MUÔN NĂM” cộng sản bằng hô: “Xã hội loài người có giai cấp muôn năm”! Rõ ràng hô như vậy là treo cờ chủ nghĩa Marx, là không chính danh, là tự xóa bỏ tính mục đích của Đảng Cộng sản.

SỰ THẬT THẬT BA:

NÓI MẬT ĐẢNG, LÀM MẬT NƯỚC, HAY LÀ DANH KHÔNG CHÍNH THÌ NGÔN KHÔNG THUẬN

Đảng, Nhà nước Việt Nam nói thì rất hay, nhưng làm thực sự người ta. Nhưng nguyên tắc, nguyên lý, luật pháp, chính sách, để sống lại của Đảng cộng sản và nhà nước Việt Nam hiện nay hầu hết đều không chính danh.

Xin chứng minh

Trong Hiến pháp của nhân loại Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam người dân được hưởng tất cả các quyền: quyền sống, quyền làm người, quyền hoạt động chính trị, quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do lập hội, lập đảng phái, quyền biểu tình, tự do tôn giáo, tự do cư trú, tự do đi lại, tự do đi thực...

Quý n đợc biu tình cợa dân bợc cợm chợc bợi mợt nghợ đợnh (do Thợ tợợng Phan Văn Khợi ký): cợm tợ nă m ngợợi trợ lên tợ tợ p hay đi hàng đợc ngoà đợợng, ngoà phợ. Anh bợ n chúng tợi có 5 đợa con, cợng hai vợ chợng là 7 ngợợi, mợi sáng Chợ nhợ tợ anh chợ đợ n bợ y con đi tợ p thợ đợc tợi công viên cách nhà hợ n cợ sợ. Đờn rợ ng rợ n tí hơn cợa anh chợ không thợ đi thành mợ tợ hàng, mà phợi bí mợ tợ xợ lợ thành hai tợ p, anh đợ n 3 đợa con, chợ đợ n 2 đợa con giợ vợ không quen biợ tợ nhau, đi vào hai lợ đợợng khác nhau, sợ đi chung sợ bợ công an bợ tợ... Anh bợ n này tâm sợ: ra Quợc lợ sợ 1, qua mợ tợ sợ đợợng phợ ợ các thành phợ nhợ, thợ y trâu bò đợợc ung dung đi thành bợ y đờn hàng mợ y chợc con trên đợợng mà không bợ công an bợ tợ? Sao kiợ p ngợợi ợ Viợ tợ Nam lợi tợi hợ hợ n kiợ p bò: con bò còn đợợc tợ do tợ tợ p, tợ do nghênh ngang rợ ng rợ n trên đợợng, đợợc Đợ ng và nhà nợợc đợi xợ tợ tợ hợ n hợ n con ngợợi... là sao hợ các ông trợi con?

Điêu 4 trong Hiến pháp cho phép cho một mình Đảng Cộng sản được nắm quyền lãnh đạo mãi mãi, đã cấm mọi công dân tự do hoạt động chính trị, trong khi quy định mọi dân được tự do hoạt động chính trị ghi rõ ràng trong Hiến pháp. Điều 4 của Hiến pháp là điều không chính danh.

8 / 16

Khi người dân không có quyền ra báo chí, lập nhà xuất bản ... cũng có nghĩa người dân Việt Nam hiện nay không có quyền tự do ngôn luận.

Khi Hiến pháp đã cho công dân cái quyền thì người dân không phải đi xin. Hiến pháp bảo công dân có quyền sống, quyền làm người, vậy chỉ là khi sống là phải thở, phải ăn, phải mặc, phải yêu ... thì cần phải có thở, phải ăn, phải mặc, phải yêu ... phải phải làm để xin phép công an à?

Hiến pháp của các nước dân chủ vẫn minh sinh ra để bảo vệ người dân, để bảo vệ nhân quyền, dân quyền và phải quyền tự do của dân, cần phải yêu để ràng buộc các quyền. Hiến pháp nước ta hiện nay sinh ra hầu như để cho trời buộc người dân và tạo hàng nghìn kẻ hại cho thế hệ con voi chui lọt cho các quyền tự do đánh tráo Hiến pháp, tung tác, làm người hại Hiến pháp mà không bảo luật pháp ràng buộc là sao?

Quốc gia nước ta hiện nay xưng là: Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam, thế ra có đúng không? Thưa không! Vì nước kinh tế nước ta từ năm 1986 đến nay là nước kinh tế thị trường, tức nước kinh tế thị bản chất nghĩa, một chất nghĩa thị bản hoang dã. Vậy quốc gia nước ta muốn sát với “sự thật của đời sống” như gợi ý của Ban Tuyên giáo, phải đặt lại là: “Cộng hòa Thị bản Chất nghĩa Việt Nam” mới chính danh.

Chủ nghĩa xã hội nói cho cùng là một mô hình ảo, hoàn toàn không có thật. Hơn chúng tôi theo học tại Học viện Gorky bên Liên Xô năm 1988, thế hệ nghe dân Liên Xô định nghĩa về chủ nghĩa xã hội theo mô hình Lenin-Stalin như sau: “Chủ nghĩa xã hội là con đường vòng vèo vào nhà, đầy máu và nước mắt nhét, khi nước nhét để đi lên thị bản chất nghĩa”. Liên Xô, với mô hình xã hội chủ nghĩa trái lỉnh (hay trái trung) đã phải mất 74 năm đi vòng vèo trong máu xương, ngục tù, trong đầy đủ của nhà ngục quân đội Gulag học ám, man rợ ... đến năm 1991 mới bị đổ vỡ nước kinh tế thị bản chất nghĩa. Quốc gia nước ta như vậy là không chính danh.

Cái đuôi “Định hướng xã hội chủ nghĩa” được gắn vào để khải niệm kinh tế thị trường của nhà nước ta hiện nay là một cái đuôi giả, một cái đuôi nhô ra chực bẫy các pin sắp thổi của Trung Quốc. Theo nghĩa từ điển: “định hướng” có nghĩa là xác định phương hướng, mà đi mà đi đã được xác định chắc chắn. Ví dụ ông A hỏi ông B qua đi như thế nào, rồi ông mai ta gặp nhau ở Hồ Con Rùa, tiếp tục đi đó ăn sáng, uống café, định hướng Buôn Ma Thuột mà đi Pleiku nhé! “Xã hội chủ nghĩa” là khái niệm ảo trên giấy, chưa có thật trên đời và sẽ không thể có thật vì nó dựa trên những nguyên lý ảo tưởng, bịa đặt, phi khoa học.

“Tôi nói đời là dân bầu”... Cũng gì ng nh (gi đ thôi, hi v ng đ ng bi n thành s th t!) sau bài viết này, công an gọi tên Trần Mạnh Hào lên... đ a b n; H o ta v n là m t con cáy 64 tu i bi t c m bút, th y súng há m m s p đ i tho i v i mình, s vãi đá, nghĩ mình mi ng hùm gan s a, s c đầu cãi i mi ng súng, đành ph i ký vào gi y cung khai r ng: báo cáo các anh, em đã nói sai, đã nói đ i, vì Đ ng ta và nhà n c ta t x a t i nay th t thà h n đ m, có bi t nói đ i là gì đâu. Th r i báo An ninh hôm sau hí h ng: tr c lý l s c b n và th c t sáng ng i chính nghĩa c a nhân dân, tên H o đã không đ lý l đ i tho i, đã ăn năn h i i vì dám vu cáo cho Đ ng ta nói đ i...

Vi c Đ ng C ng s n Đông D ng ra đ i năm 1930 theo thuy t Marxism là không chính danh.

Marx b o: ch nghĩa t b n xu t hi n v i đ i công nghi p. Marx l i b o ph ng th c kinh t châu Á không n m trong ch nghĩa Marx. Marx phán: giai c p vô s n là h qu c a giai c p t b n. Nghĩa là t b n đ ra vô s n. Trung Hoa, Vi t Nam và c châu Á, th gi i r p, n Đ , M Latinh, Phi Châu... trong th k th 19, đ u th k th 20 ch a h có ch nghĩa t b n. Năm 1930, Vi t Nam ch a có ông b t b n, sao l i có đ a con tên là vô s n ra đ i? B a ra m t giai c p vô s n o đ thành l p ra đ ng c a giai c p vô s n là Đ ng C ng s n Đông D ng là không chính danh, là trái v i thuy t Marxism, là xây nhà tr c, xây n n nhà sau.

Sau khi ra đ i, Đ ng C ng s n Đông D ng nêu kh u hi u “Trí, Phú, Đ a, Hào đào t n g c tr c t n r ” là không chính danh. Di t trí th c là di t đi hai ông đ i trí th c Marx-Engels ? Trí th c là linh h n c a xã h i, di t trí th c cũng có nghĩa là di t luôn xã h i loài ng i.

Năm 1958 – 1960 B c Vi t Nam (năm 1975 là c n c) tuyên b ti n th ng lên ch nghĩa xã h i v i “m c m và qu c à”, không thông qua con đ ng t b n ch nghĩa theo s xúi đ i c a Lenin là không chính danh. Theo Marx, linh h n c a xã h i ch nghĩa là đ i công nghi p; ch có n n nông nghi p l c h u mà dám thí m ng cùi ti n lên xã h i ch nghĩa là ti n lên toàn dân cùng ch t đối, hay ti n lên công xã ki u di t ch ng nh Khmer Đ , ti n lên “đ i nh y v t” ki u Mao khi n m y ch c tri u ng i ch t đối, dân chúng ph i ăn th t c con mình nh cu n Mao Tr ch Đông ngàn năm công t i do Thông t n xã Vi t Nam v a phát hành đ k .

Năm 1986, theo g ng Trung Qu c, Đ ng C ng s n Vi t Nam thay vì chôn ch nghĩa t b n (nh Marx-Engels đ y) đã quay ng c l i chôn chính h c thuy t c ng s n, b ng cách xây đ ng n n kinh t t do đa thành ph n t b n ch nghĩa, đ a nhân dân Vi t Nam thoát kh i ch t đối. Theo Marx đ y: kinh t nào, chính tr y: h t ng c s kinh t quy t đ nh th ng t ng ki n trúc chính tr . Nay, kinh t Vi t Nam là t b n t do mà chính tr v n gi n n chính tr đ c tài

xã hội chị nghĩa là sai quy luật, là không chính danh, là đời chuốt đuôi voi, là ông nói gà bà nói thóc lép, là hèn Tráng Ba, da hàng thật...

Marx–Engels từng công khai tuyên bố trong tác phẩm: “Chúng tôi không có ý định đoán định tương lai một cách giáo điều mà mong muốn dùng phương pháp phê phán thực tiễn để tìm kiếm một thực tiễn mới... Việc kiên trì và tuyên bố một lý tưởng và mãi mãi nhắc nhở gì để đáp cho các vấn đề của mai sau không phải là việc của chúng tôi...”. Rõ ràng, chính Marx và Engels đã coi học thuyết của mình chỉ là những gì thuyết, những phép thử, những phép thử để tiếp tục lại, tuy nhiên không giáo điều cho lý thuyết của mình là chân lý vĩnh hằng. Nhưng ai đã, đang coi học thuyết Marx là chân lý bất biến là đang chống Marx, là muốn dùng Marx gì, Marx đem một mặt trí thức và nhân dân để quy kết câu gì gì quy kết lại là không chính danh.

Theo định đề: “Sự thật là tiêu chuẩn của chân lý” của Marx, chúng ta thấy thực tế đã không chấp nhận cuộc thí nghiệm XÓA TỘI HỮU HỮU hải hùng nhất trong lịch sử loài người của Marx–Engels– Lenin với tham vọng “XÓA TỘI HỮU, XÓA CÁ NHÂN, XÓA NHÀ NƯỚC, XÓA MÂU THUẬN, XÓA ĐANG CÔNG SẢN, XÓA CÁC GIAI CẤP VÀ ĐANG CÔNG A NÓ, XÓA CHÍNH BỊN CHẾNG PHÁP ĐỂ XÂY DỰNG MỘT XÃ HỘI CÔNG SẢN ÁO TƯỜNG PHI BỊN CHẾNG – NẾU KHÔNG CÓ CÁI ĐỂ TRÁ, KHÔNG CÓ CÁI ÁC ĐỂ C VÀ CÁI X U XA, NẾU TUYẾN ĐỂ T T GIÁC, TUYẾN ĐỂ T T DO, TUYẾN ĐỂ T GIÀU CÓ, TUYẾN ĐỂ T KHÔNG CÓ NGOẠI TÌNH, KHÔNG CÒN HÔN NHÂN, KHÔNG CÒN GIA ĐÌNH KINH CỬ, KHÔNG CÒN NGÂN HÀNG, KHÔNG CÒN TIỀN T...”. Đó là một xã hội mà đời không có thật: vì không có cái ác thì cái thiện cũng bị triệt tiêu, không có cái ngụy thì cái chân cũng bị biến mất, không có cái xấu thì cái đẹp cũng chẳng còn...

Một trăm sáu mươi hai năm trước khi “Tuyên ngôn Đảng Cộng sản” của Marx–Engels ra đời đến nay, hàng trăm triệu sinh mạng đã bị giết, hàng triệu người bị tù đày, bị ngược đãi để “các vị lãnh tụ kính yêu” làm cuộc thí nghiệm đem máu của họ đổ vào thực tiễn từ TỘI HỮU sang CÔNG HỮU, từ TỘI BỊN sang VÔ SỰ, từ CÁ NHÂN sang TẬP THỂ, XÓA QUOC GIA chỉ còn QUOC T, XÓA HOÀN TOÀN THỰC GIỚI CỬ, NHÂN LOẠI CỬ chỉ còn MỘT THỰC GIỚI MỘT TÍNH, NHÂN LOẠI MỘT TÍNH KHÔNG CÒN TRUYỀN THỐNG, KHÔNG CÒN LỊCH SỬ, KHÔNG CÒN QUÁ KHỨ, KHÔNG CÒN TÔN GIÁO...

Chao ôi, khi một con người không còn quá khứ, một dân tộc không còn lịch sử, con người cô đơn, dân tộc cô đơn bị biến thành tình tình, xã hội tình tình hay thành những công bố bất biến ca hát?... Rút cục, cuộc thí nghiệm cộng sản kinh hoàng trên phạm vi toàn thực tiễn đã hoàn toàn thất bại. Những người cộng sản đang đưa một nhà Triết Tiên, Cuba hiện nay cũng đang rúc rích thí nghiệm mô hình kinh tế tập thể biến chế nghĩa, tập thể hóa để những người đi làm giàu với lòng nhân loại đã có từ trước khi Marx ra đời. Đây là sự thật không thể nào chối cãi, dù cãi cái cãi chày

bên công sự tám hay nhà tù, hàng súng v.v...

Cám ơn Marx, đã cho chúng tôi đọc bài “Sự thật là tiêu chuẩn của chân lý” để làm một bài tập làm văn về sự thật này. Cám ơn ngài cô Tổng thống nước Ba Lan từ do Lech Kaczyński đã cho chúng tôi ý tưởng rất hay: chị có sự thật mà tôi gọi là phóng con ngựa, làm cho đọc bài tham luận. Chúng tôi cũng xin cám ơn tiêu đề của cuộc hội thảo “Văn học nghệ thuật hàng ngày về sự thật đời sống” của Ban Tuyên giáo Trung ương đã gợi ý, khích lệ chúng tôi dám liều mặt nói lên những sự thật cay đắng nhất, khi nào phải nói về đời sống chúng ta hiện nay, những sự thật chết người, ai ai cũng biết mà vì sự tử tế nên không ai dám nói ra.

Viết đến đây, chúng tôi chợt nhớ đến truyện “Bông bào của vua hoàng đế” của văn hào Andersen. Thế mà bé trong thiên truyện đã liều mặt xé toang bông bào hoàng đế kia bằng cách hét thật to: ông vua ơi trốn đi! Thế mà kêu thật thanh của chân lý ấy có làm đám đông đang bị quy phục hôn mê, luôn miệng tung hô vua hoàng đế mà của bông bào đẹp nhất thế ra hay không? Những hình ảnh ngay sau khi gọi sự thật bằng tên của nó, thế mà bé do sự thật, do từ do phải đến đã bị mất mặt. Do đó, mặt còn biết bao nhiêu ông vua trí tuệ của của trốn, vua chính trị của trốn, vua cách mạng của trốn, vua chủ nghĩa của trốn... đang đi không ngoài xã hội, ngoài pháp, đã và đang được những đám đông giữ vững tín hờng từ lâu tụm vào vào tu, ca ngợi các ngài khoác những bông bào tuy thật của trần gian...

Sự thật gần gũi như vậy, sao mà dám đông đi? Mặt hay sự cảm của đời có bù lại quí sự, mê hoặc con người trong bóng tối, trong đe dọa, trong hấp lực của cái cà rốt treo trước miệng con lừa... Sự thật chỉ có thể tồn tại công khai dưới ánh sáng mặt trời. Xã hội của những hình thức vây bắt con người trong lừa dối, trong sự hiểu lầm mình mình, luôn xua đuổi và cấm từ sự thật. Chết vì sự thật, những xã hội do băng đảng hình thức cấm quyền hạn như không bao giờ đi cùng được với pháp và công lý.

Chúng tôi không dám làm thế mà bé trong thiên truyện kia của Andersen; làm với thiên sự của sự thật này, coi chừng không bị mất mặt là điều có thể xảy ra. Hỡi quá!

Chúng tôi chỉ xin kể ra ba vị nhà văn Việt Nam hình ảnh cũng đang thế đóng vai trò của thế mà bé ấy, vai trò thiên sự của sự thật, của từ do.

Đây là ỉ của nhà văn Đỗ Chu bù ngủ, chưa xót, khi ông nói về số lãnh đạo của Đảng với nhà văn; sao nhà văn gì ng chú cún con ve vỹ đuôi theo ông ch trong sân nhà th: “T yêu Đảng nh yêu v. V còn số ng thì t nghe v. V ch t thì t ỉ p bàn th kh n vái cho đ n ch t. Đảng cũng là v của t. Đảng b n thì t mua xà phòng cho Đảng t m. Mua n c hoa cho Đảng th m. Đảng nói thì không đ c cãi. Đảng b o ăn là ăn. Đảng b o u ng là u ng. Đảng b o n m là n m. Đảng b o lên gì ng là lên g ng. Đảng b o ra đ ng là ra đ ng...” (Trích bài “Nhà văn Đỗ Chu yêu Đảng nh yêu v” của Nguyễn Trần Tô ngày 13/7/2010). Về vi c này, m i th y Nguyễn Vĩ x a thánh th t, khi ông vi t: “nhà văn An Nam kh nh chó!”.

Đây là m y câu th của nhà văn, nhà th Nguyễn Đình Chính (con trai của nhà văn Nguyễn Đình Thi, ng ỉ r t nhi u năm tr c và sau 1975 t ng làm T ng Th ký – ngày nay g ỉ là Ch t ch – H i Nhà văn Vi t Nam): “M y th ng b n văn ngh ch ỉ đ ng hát hay / C h ng r n h mang tr n tu t li m m i trong các H I ĐOÀN / hót hít chính tr nh chó hít hóng c t...” (Trích trong bài th “Đêm Sài Gòn” in trong t p th Ch c ch c của Nguyễn Đình Chính, do Tân Hình th c Publishing Club n hành trên m ng 2010).

Đây là nhà văn đ i tá công an Mai Vũ, tr c đ i h i Nhà văn Vi t Nam ỉ n th XIII, đã lên ti ng đòi t do sáng tác, m c dù t năm 1987, T ng Bí th Nguyễn Văn Linh đã c i trời cho các nhà văn:

“Đây là v n đ nh y c m mà không ph i ai cũng có dũng khí dám nói th t. Nh m thi t ỉ p m t tr t t xã h i t duy đ ng chi u, chúng ta đã chính tr hóa m i đ i số ng xã h i. Đi u đó th t tại h i, nó làm khô héo tinh th n dân t c. Chính tr hóa khoa h c đã đ n đ n ph nh n chân lý khách quan, làm méo mó khoa h c. Trong ỉ ch số Xô Vi t tr c kia, đã có th i ng ỉ làm v n n L xenkô – Mitsurin đ c tôn vinh nh nh ng nhà c i cách vĩ đ i, còn Mooc găng, Mendel là nh ng k ph c v ch nghĩa t b n vì thuy t gen di truy n. K t qu , nhà di truy n h c thiên tài Vavilop đã ph i t sát, còn n n di truy n h c n c Nga thì ỉ n b i, đ ỉ m t v t nh đau đ n trong đ i số ng khoa h c xã h i Xô Vi t. Đó là v ng y khoa h c ỉ n nh t trong ỉ ch số nhân lo i. Chính tr hóa giáo d c cũng ch đ ra nh ng chi n binh đánh bom t sát, ch không đ ra nh ng công dân xây đ ng t ng lại.

H i Nhà văn không ph i là dàn h p x ng đ hát theo cái g y ch huy của ng ỉ nh c tr ng. Nó là lãnh đ a của nh ng t duy và sáng t o cá nhân, nó là m t t ch c xã h i ngh nghi p t ng ỉ n của các nhà văn ỉ y số m ng ph c v T qu c và nhân dân trên h t.

Nhà văn vi t theo m nh ỉ nh của trái tim, mà trái tim nhà văn thu c v T qu c và nhân dân. Anh ta là t i đ và đáng ng ỉ n r a n u thóa m T qu c và dân t c. Còn khuynh h ng chính tr tùy thu c quy n ỉ a ch n của m i nhà văn. Hãy đ con ng a Văn tung vó trên cánh đ ng bát ngát của t do” (“V H i nhà văn của chúng ta” của Mai Vũ, in trên website Trần Nh ng ngày 11-7-2010)

Ti p n ỉ ba nhà văn trên, chúng tôi xin m ỉ quý v đ c ỉ ỉ bài th “Bài ca s th t” c a chúng tôi (Trn Mnh H o) đã in trên báo Tu ỉ tr s t t niên ngày 24- 01-1987

BÀI CA S TH T

S th t c a tôi
S th t c a anh
S th t c a chúng ta
S th t c a m ỉ ngườ ỉ?
Nhân lo ỉ có bao th ỉ
S đ ỉ trá làm quan toà phán x
Bru-nô ỉ trái đ t v n tròn
Mà chân lý nghìn sau còn tr giá
Nh ng đ t nườ c v n đi tìm s th t
Trong câu hát có m hôi nườ c m t
Có con nghê đá đ u đình c ỉ c t các tri u vua
Có th ng B m ch ng tin ỉ ỉ h a hảo
Cái qu t mo không đ phú ông ỉ a
Vua Hùng ỉ! Ngườ ỉ đi tìm s th t
B ng cách ngày đ u năm xu ng ru ng cày b a
Bao tri u đ ỉ x a đ vì a nói đ ỉ
“Mu n nói gian làm quan mà nói”
S th t gũ u trong nhà dân đen
S th t t ng v t v đi nh ăn mày đ u đ ng xó ch
S th t làm anh h , chú mĩ
S th t nh nàng Th Kính oan khiên
S th t tr n vào ng ngôn, ng n ng s m truy n
S th t có khi m n Xuý Vân mà g đ ỉ
S th t chĩ c lá đa bay qua bao th ỉ đ ỉ
Bay v đây tr ỉ n ỉ can qua
Con vua th t th quét chùa sãi ỉ!
Vĩnh b t chú Cu ỉ
Vĩnh b t thành tích ma, báo cáo lão thành th n
B nh hình th c g ỉ sai tên s v t
Ngườ ỉ đối ph ỉ nói ỉ no
V đ ng sao ỉ ỉ kêu là m t?
Ng c tù mang nhĩn hũ u t do!
Vĩnh b t khải nĩ m quét vôi và t ng nườ c s n
Đ o đ c dĩnh trên đ u môi chót ỉ ỉ
Vĩnh b t nh ng bóng ma c h ỉ
Nh ng cái đ u già c ỉ t bên trong
Nh ng con m t nhìn ngườ ỉ b ng bóng t ỉ

Có nhin ra tia nắng mới trong lòng ?

*Tôi là người tiếp yêu sự thật
Tiếp nghe nên có lúc ù tai
Tiếp nhìn nên chói mắt
Đời sống cứ đổi thay
Còn đau đớn như dòng sông quăn quai!
Hết thóc và hết máu có bao giờ nói dối?
Bên nghìn năm dân tộc tôi
Đi tìm bên kia
Đến bên này của sự thật
Đời mới con người hôm nay trên mặt đất
Đôi cánh chim trong tay mặt tia nắng mới trỗi...*

Sài Gòn ngày 15-1-1987